

Boghveden.

Tit og ofte, naar man efter et Tordenvejr gaar forbi en Ager, hvor Boghveden gror, ser man, at den er bleven ganske sort afsvedet; det er, ligesom en Ildslue var gaaet hen over den, og Bondemanden siger da: »Det har den faaet af Lynilden!« men hvorfor har den faaet det? — Jeg skal fortælle, hvad Graaspurven har sagt mig, og Graaspurven har hørt det af et gammelt Piletræ, der stod ved en Boghvedeager og staar der endnu. Det er saadant et ærværdigt, stort Piletræ, men runkent og gammelt, det er revnet lige midt i, og der vokser Græs og Brombærranker ud af Revnen; Træet hælder forover, og Grenene hænge lige ned mod Jorden, ligesom om de kunde være et grønt, langt Haar.

Paa alle Markerne rundt om vokste Korn, baade Rug, Byg og Havre, ja, den dejlige Havre, der ser ud, naar den er moden, ligesom en hel Mængde smaa, gule Kanarifugle paa en Gren. Kornet stod saa velsignet, og jo tungere det var, des dybere bøjede det sig i from Ydmyghed.

Men der var ogsaa en Ager med Boghvede, og den Ager var lige ud for det gamle Piletræ; Boghveden bøjede sig slet ikke som det andet Korn, den knejste stolt og stiv.

»Jeg er vel saa rig som Akset,« sagde den, »jeg er desuden meget smukkere; mine Blomster ere skønne som Æbletræets Blomster, det er en Lyst at se paa mig og mine; kender du nogen prægtigere end os, du gamle Piletræ!«

Og Piletræet nikkede med Hovedet, ligesom det vilde sige: »Jo, det gør jeg rigtignok!« men Boghveden struttede af bare Hovmod og sagde: »Det dumme Træ, det er saa gammelt, at der vokser Græs i Maven paa det!«

Nu trak der et skrækkeligt ondt Vejr op; alle Markens Blomster foldede deres Blade eller bøjede deres fine Hoveder, medens Stormen foer hen over dem; men Boghveden knejsede i sin Stolthed.

»Bøj dit Hoved som vi!« sagde Blomsterne.

»Det behøver jeg slet ikke!« sagde Boghveden.

»Bøj dit Hoved som vi!« raabte Kornet; »nu kommer Stormens Engel flyvende! han har Vinger, der naa oppe fra Skyerne og lige ned til Jorden, og han hugger dig midt over, før du kan bede ham være dig naadig.«

»Ja, men jeg vil ikke bøje mig!« sagde Boghveden.

»Luk dine Blomster og bøj dine Blade!« sagde det gamle Piletræ, »se ikke op mod Lynet, naar Skyen brister, selv Menneskene tør det ikke, thi i Lynet kan man se ind i Guds Himmel, men det Syn kan selv gøre Menneskene blinde, hvad vilde der da ikke ske med os Jordens Vækster, vovede vi det, vi, som ere langt ringere!«

»Langt ringere?« sagde Boghveden. »Nu vil jeg just se ind i Guds Himmel!« og den gjorde det i Overmod og Stolthed. Det var, som hele Verden stod i Ildslue, saaledes lynede det.

Da det onde Vejr siden var forbi, stod Blomster og Korn, i den stille, rene Luft, saa forfriskede af Regnen, men Boghveden var brændt kulsort i Lynet, den var nu en død, unyttig Urt paa Marken.

Og det gamle Piletræ bevægede sine Grene i Vinden, og der faldt store Vanddraaber fra de grønne Blade, ligesom om Træet græd, og Spurvene spurgte: »Hvorfor græder du? Her er jo saa velsignet! se, hvor Solen skinner, se, hvor

Skyerne gaa, kan du mærke den Duft fra Blomster og Buske! hvorfor græder du? gamle Piletræ!«

Og Piletræet fortalte om Boghvedens Stolthed, Overmod og Straf; den følger altid. Jeg, som fortæller Historien, har hørt den af Spurvene; de fortalte mig den en Aften, da jeg bad dem om et Eventyr.

